

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoR/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117200696
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Križanová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6117200696.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Križanovej a členiek senátu JUDr. Daniely Maštaličovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu R.U., s.r.o. so sídlom Mierová 4220/22C, 920 01 Hlohovec, IČO: 43 852 998, právne zastúpený JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému BVD s.r.o., „ v reštrukturalizácii" so sídlom Partizánska cesta 3501/71, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 46 785 361, právne zastúpený JUDr. Michalom Badinským, advokátom, ČSA 20, 974 01 Banská Bystrica, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 64Cr/2/2017-98 zo dňa 14. novembra 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 64Cr/2/2017-98 zo dňa 14. novembra 2017 potvrdzuje.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu o zrušenie rozhodcovského rozsudku a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. SR051/2016 zo dňa 18.11.2016, ktorým žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému istinu 43.522,-Eur, úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 43.522,-Eur od 22.3.2016 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov vo výške 40,- Eur, poplatok za rozhodcovské konanie a náhradu trov konania, všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Žalobca sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. b) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, teda že existujú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 ods. 2 tohto zákona. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že rozhodcovský súd porušil viaceré predpisy slovenského právneho poriadku spôsobom, že ich nesprávne vyložil a aplikoval právny predpis viažúci sa na skutkový stav veci, že neúplne zistil skutkový základ na rozhodnutie vo veci samej a že zistený skutkový stav nesprávne aplikoval a rozhodol výslovne v rozpore s právnou úpravou a zisteným skutkovým stavom.

3. Žalovaný neuznal uvádzaný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, tvrdil, že predmet sporu bolo možné riešiť v rozhodcovskom konaní, príslušný súd vydal poverenie na exekúciu, teda uznal rozhodcovský rozsudok za exekučný titul a všeobecný súd vykonaný o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku nepreskúmava, či došlo k porušeniu hmotnoprávných predpisov pri vydaní rozhodcovského rozsudku.

4. Okresný súd zistil, že v rozhodcovskom konaní bol uplatnený nárok titulom náhrady škody, ktorá vznikla medzi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti, teda podľa právneho poriadku Slovenskej republiky bolo možné predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní. Posudzoval, či v zmysle § 40 ods. 1 písm. b) v nadväznosti na § 40 ods. 2 a § 50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 1.1.2015, existuje dôvod na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

5. V tejto súvislosti vychádzal aj zo znenia Dôvodovej správy k § 40 zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 1.1.2015. Uviedol, že podľa Nálezu Ústavného súdu SR, sp.zn. II.ÚS 171/2005 zo dňa 27.2.2008 Dôvodová správa netvorí sama o sebe prameň práva, súčasne nevylúčil, že dôvodová správa by mohla byť za určitých okolností pádnym argumentom pre tvrdenia sťažovateľov. Preto, keďže Dôvodová správa je vyjadrením dôvodov zákonodarcu, prečo ten ktorý právny predpis prijal, pri výklade ustanovení zmyslu a účelu zákona, je vhodné a možné podporne vychádzať aj z Dôvodovej správy k tomu ktorému právnemu predpisu.

6. Podľa Dôvodovej správy k § 40 zákona o rozhodcovskom konaní, v znení účinnom od 1.1.2015. Nové znenie § 40 sa pri definovaní dôvodov, na základe ktorých je možné požadovať zrušenie rozhodcovského rozsudku, sa snaží do najvyššej možnej miery reflektovať ustanovenie Modelového zákona a Newyorského dohovoru. Preto vykazuje aj vyššiu mieru podobnosti s ustanovením § 50, na ktoré sa v ustanovení § 40 odkazuje. Pribudol nový dôvod zrušenia, ktorým je rozpor rozhodcovského rozsudku s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Pojem verejný poriadok by sa pritom v súlade s medzinárodnou praxou mal vykladať reštriktívne a s ohľadom na záujem podporovať rozhodcovské konanie, najmä v oblasti medzinárodného obchodu. Požadovať zrušenie rozhodcovského rozsudku už nebude možné z dôvodov, pre ktoré by bola v konaní pred všeobecným súdom na mieste obnova konania. Zrušenie pre rozpor s verejným poriadkom bude adekvátnym prostriedkom nápravy v prípadoch, keď rozhodcovské rozhodnutie bolo ovplyvnené trestným činom rozhodcu, znalca alebo svedka alebo keď tomu bránila prekážka rozhodnutej veci. Procesné pochybenia rozhodcovského súdu v konaní budú môcť byť dôvodom pre zrušenie, len ak mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej, čo zodpovedá nemeckej úprave.

7. V súvislosti s pojmom verejný poriadok okresný súd uviedol, že tento pojem zákon o rozhodcovskom konaní ani iný právny predpis neupravuje. Vo všeobecnosti verejným poriadkom sa definuje úroveň spoločenských vzťahov vznikajúcich a prejavujúcich sa pri správaní ľudí prevažne na verejnosti, v širšom význame je verejný poriadok prostriedok ochrany pred negatívnymi vplyvmi v dôsledku zjavného porušenia základnej právnej normy právneho poriadku štátu. V súvislosti s dôvodom podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku pre rozpor s verejným poriadkom, Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení PLz.ÚS 5/2015-14 zo dňa 18.11.2015 uviedol: „ Možno sa domnievať, že všeobecný súd by mohol ako súčasť tohto dôvodu považovať aj extrémne procesné vady.“ (odsek 50 uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky).

8. Okresný súd preto pri aplikácii a výklade pojmu rozpor s verejným poriadkom podporne vychádzal aj z dôvodov prípustnosti dovolania (§ 420 CSP). Opäť ide len o dôvody procesného charakteru spočívajúce v tom, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, v danom prípade do právomoci rozhodcovského súdu, že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, že strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, v danom prípade vylúčený rozhodca alebo nesprávne obsadený rozhodcovský súd, alebo, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom dôvody sú v zásade rovnaké ako dôvody príkladmo uvádzané v Dôvodovej správe. Nejde teda o dôvody, ktoré by umožňovali všeobecnému súdu posudzovať aj hmotnoprávnu stránku nároku uplatneného v rozhodcovskom konaní, pričom žalobca tvrdil, že napadnutým rozhodcovským rozsudkom rozhodcovský súd porušil viaceré predpisy slovenského právneho poriadku spôsobom, že ich nesprávne vyložil a aplikoval právny predpis viažúci sa na skutkový stav veci, že neúplne zistil skutkový základ na rozhodnutie vo veci samej a že zistený skutkový základ nesprávne aplikoval a rozhodol výslovne v rozpore s právnou úpravou a zisteným skutkovým stavom. Posudzovaním týchto skutočností a vyjadrením sa k nim, by všeobecný súd musel posúdiť a vyhodnotiť aj hmotnoprávnu stránku nároku uplatneného v rozhodcovskom konaní, čo v konaní o žalobe o zrušení rozhodcovského rozsudku nie je možné a prípustné.

9. V súvislosti so zistením, že rozhodcovský súd rozhodol vo veci, ktorá patrila do právomoci rozhodcovského súdu, že strany mali v rozhodcovskom konaní spôsobilosť na práva a povinnosti, teda mali aj procesnú subjektivitu, rovnako mali spôsobilosť samostatne konať v plnom rozsahu, rozhodnutiu rozhodcovského súdu nebránila ani prekážka začatého konania alebo prekážka rozhodnutej veci a strany nenamietali ani predpojatosť rozhodcu alebo rozhodcovského súdu a do dňa rozhodnutia súdu nebolo preukázané, že rozhodcovské konanie bolo ovplyvnené trestným činom rozhodcu, a rozhodcovský súd umožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace práva v rozhodcovskom konaní, dospel okresný súd k záveru, že rozhodcovské konanie a napádaný rozhodcovský rozsudok nie sú postihnuté extrémnymi procesnými vadami, teda nezistil dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku.

10. Okresný súd považoval za nesporné, že Okresný súd Trnava vydal dňa 18.4.2017 poverenie č. 5207/1972-82, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Michaelu Birkovú, so sídlom Exekútorského úradu v Banskej Bystrici, vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici, č.k. SR051/2016 zo dňa 18.11.2016 vo veci žalovaného ako oprávneného proti žalobcovi ako povinnému. Súd aj bez návrhu odoprie uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku ak zistí, že by jeho uznanie a výkon boli v rozpore s verejným poriadkom (50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní). Uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím, cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok (§ 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní). V danom prípade príslušný súd vydal poverenie na exekúciu, teda prihliadol na napadnutý rozhodcovský rozsudok, v prípade cudzieho rozhodcovského rozsudku by tým bol cudzí rozhodcovský rozsudok uznaný.

11. K námietke žalobcu, ktorý sa odvolával na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV.ÚS 526/2013 zo dňa 23.1.2014, ktorým bolo konštatované porušenie práva na súdnu ochranu a zároveň porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu okresný súd uviedol, že ústavný súd dospel k právnomu záveru, podľa ktorého odvolací súd v posudzovanej veci (aj v spojitosti s rozsudkom súdu prvého stupňa) vychádzal z takého právneho základu vo veci samej (Občiansky zákonník), ktorý bol v rozpore s právnym základom zmluvných vzťahov vzniknutých medzi účastníkmi konania na základe záložnej zmluvy uzavretej podľa Hospodárskeho zákonníka, ako aj v rozpore s ustanovením o časovej pôsobnosti Obchodného zákonníka, ktorým došlo k zrušeniu Hospodárskeho zákonníka, teda všeobecné súdy aplikovali iný právny predpis ako mali. V posudzovanom prípade však žalovaný uplatnil nárok v rozhodcovskom konaní z titulu náhrady škody, ktorá je upravená v § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Pokiaľ žalobca má za to, že neboli naplnené atribúty náhrady škody, táto okolnosť nepredstavuje nesprávnu aplikáciu právneho predpisu. Na základe uvedených skutočností okresný súd žalobu zamietol, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

12. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18.11.2016, sp.zn. SR051/2016 zmení výrok o trovách konania a žalobcovi prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, eventuálne zruší rozsudok okresného súdu a vec mu vrátiť na nové konanie. Je neprijateľný záver okresného súdu, podľa ktorého rozhodcovské rozhodnutie možno zmeniť len na základe procesných väd a to aj vo vzťahu k rozporu s verejným poriadkom. Rozhodnutie rozhodcovského súdu je v zásadnom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších autorít a možno takéto rozhodnutie považovať za rozpor s verejným poriadkom. Nesprávna aplikácia hmotného práva rozhodcovským súdom môže zakladať dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uviedol, že judikatúra Súdneho dvora k pojmu verejný poriadok je charakteristická jednak snahou o vytvorenie rovnováhy medzi nutným obmedzením výnimiek zo základných slobôd, ktoré sú garantované primárnym právom a s nimi spojenými možnosťami odôvodnenia a jednak voľnou úvahou členských štátov. Súdny dvor Európskej únie vychádza z premise, že mu neprináleží definovať obsah verejného poriadku štátov dohovoru, prináleží mu však kontrolovať hranice, v rámci ktorých súd štátu môže použiť tento pojem. Napríklad vo veci C-7/98 Dieter Krombach v.s. André Bamberski, Súdny dvor konštatoval, že nie je jeho povinnosťou určiť obsah pojmu verejný poriadok, ale jeho povinnosťou je vykonávať dohľad nad aplikáciou tohto pojmu a určiť tak jeho hranice, v ktorých sa tieto štáty môžu pohybovať. Podľa Európskeho Súdneho dvora je možné za porušenie

verejného poriadku pokladať iba situáciu, kedy by došlo k zjavnému porušeniu základnej právnej normy právneho poriadku štátu výkonom.

13. Rovnako Súdny dvor pri výklade pojmu verejný poriadok uznáva, že rôzne štáty môžu mať rôzne záujmy, ktorých sledovanie spadá pod pojem verejného poriadku a pojem verejného poriadku sa môže meniť v čase (bod 18 rozsudku vo veci Van Duyn: bod 26 rozsudku zo dňa 28.10.1975 vo veci Rutili 36/75 Recueil, s. 1219; bod 34 rozsudku vo veci Bouchereav). V kontexte Spoločenstva je nutné chápať pojem verejného poriadku tak, aby jeho pôsobnosť nemohla byť stanovená jednostranne členským štátom bez možnosti kontroly zo strany Spoločenstva. Pri rešpektovaní požiadaviek stanovených judikatúrou Súdneho dvora je možné zhrnúť, že verejný poriadok ako pomerne zložito konštruovaný neurčitý právny pojem zahŕňa vo všeobecnej rovine základné normy, ktoré sa považujú za nevyhnutné pre fungovanie demokratického štátu a spoločnosti. Popri normách právnych sa jedná o normy morálne, sociálne, politické, prípadne náboženské. Preto názor súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu z dôvodu, že konanie v ktorom bol napádaný rozhodcovský rozsudok vydaný, nie je postihnuté extrémnymi procesnými vadami, a teda že nie sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, je založený na nesprávnom právnom posúdení veci.

14. Podľa nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 19.2.2014, sp.zn. III.ÚS 547/2013, ktorý opakovane posudzoval aj dôvody na zrušenie rozhodcovských rozsudkov v obchodných veciach a dospel k záveru, že aj keď rozhodcovské konanie možno označiť za menej zložitú procedúru, než aká je vlastné konanie pred všeobecnými súdmi, je v rámci neho nevyhnutné dodržiavať zásady spravodlivosti, zákonnosti a tiež ústavnosti, obdobne (III. ÚS 95/2010; III.ÚS 162/2011). V nadväznosti na predmetný nález zásada zákonnosti vyžaduje nie len rešpektovanie procesných pravidiel, ale je nutné prihliadať aj na hmotnoprávnu úpravu a túto správne aplikovať.

15. Žalobca napadnutý rozhodcovský rozsudok považuje za arbitrárny a to najmä z dôvodu nesprávneho výkladu a aplikácie právnej normy. Rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil a nesprávne aplikoval, že boli naplnené podmienky k priznaniu nároku na náhradu škody žalovanému. Argumentoval, že rozhodcovský súd sa splnením kumulatívnych podmienok pre priznanie práva na náhradu škody vôbec nezaoberal, ním uvádzané skutočnosti ignoroval, nezohľadnil ich a ani neuviedol, prečo sa s nimi nezaoberal a ako ich vyhodnotil. Naďalej tvrdí, že žalovaný v rozhodcovskom konaní nepreukázal podmienky na priznanie nároku na náhradu škody a týmto postupom rozhodcovského súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Nesúhlasí s názorom žalovaného, že preskúmaním vecnej správnosti rozhodcovského rozsudku by došlo k úplnému popretiu zmyslu rozhodcovského konania. Takýto záver je neudržateľný, nakoľko účelom rozhodcovského konania nie je vylúčenie alebo zníženie úrovne ochrany, ktorá by sa stranám dostala pred všeobecným súdom. Rozsah kontroly je daný tým, že na jednej strane musí byť poskytnutá právna ochrana a na druhej strane nesmie táto ochrana popierať výhody rozhodcovského konania. Neznamená to však, že právna ochrana má byť poskytnutá len v procesných otázkach a má dovoliť rozhodcovi rozhodnúť svojvoľne a v rozpore so všetkými princípmi právneho štátu. Pokiaľ by sa pripustil taký výklad, potom by rozhodcovské súdy pri svojom rozhodovaní nemuseli dodržiavať právnu úpravu súvisiacu s hmotnoprávnym nárokom uplatneným v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovský súd pri rozhodovaní by nebol viazaný právnou normou, mohol by rozhodovať akýmkoľvek spôsobom bez dodržania základných právnych zásad.

17. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Argumenty žalobcu nevyvracajú ani nespochybňujú vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Správnosť napadnutého rozsudku potvrdzuje aj Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS 3227/07 zo dňa 8.3.2011, z ktorého je zjavné, že súd v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku neposudzuje a ani nemôže posudzovať hmotnoprávnu stránku veci. Ústavný súd ČR v Náleze tiež konštatuje, že právna úprava, podľa ktorej sa súdy v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku nemôžu zaoberať rozporom rozhodcovského rozsudku s hmotným právom, nie je v rozpore s ústavným poriadkom.

18. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pretože je vo výroku vecne správny. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho

pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

19. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 1.1.2015 žalobu zamietol a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP, posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je postihnuté vadami, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach a o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednanja veci.

21. V súlade s § 387 ods. 3 druhá veta CSP odvolací súd posudzoval podstatné odvolacie tvrdenie žalobcu, za ktoré považoval tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci spočívajúcom len v skúmaní, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci v rámci rozhodcovského konania bez toho, aby posudzoval uplatnený nárok aj podľa predpisov hmotného práva.

22. Žalobca sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu stanoveného v § 40 ods. 1 písm. b) zákona o rozhodcovskom konaní v znení platnom a účinnom od 1.1.2015. Tento dôvod vidí najmä v tom, že rozhodcovský súd nesprávne vyložil a nesprávne aplikoval právnu normu, keď nepreskúmal a nevyhodnotil splnenie zákonných podmienok pre priznanie práva na náhradu škody. Ignoroval argumenty uvádzané žalobcom. Rozhodcovský súd tak porušil jeho právo na spravodlivý proces a uznanie a výkon takéhoto rozhodnutia je v rozpore s verejným poriadkom.

23. Podľa § 40 ods. 1 písm. b) zákona o rozhodcovskom konaní v znení platnom a účinnom od 1.1.2015, tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak súd zistí, že sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznania a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 ods. 2 tohto zákona.

24. Súd prvej inštancie zisťoval, či v zmysle citovaného ustanovenia existuje dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku. V súvislosti s uplatneným právom na náhradu škody podľa ustanovení § 373 a nasl. Obchodného zákonníka v rozhodcovskom konaní sa vysporiadal so závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyslovenými v náleze sp.zn. IV.Ú 562/2013 zo dňa 23.1.2014, na ktorý sa žalobca odvoláva. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k správne názoru, že závery vyslovené ústavným súdom v tomto náleze nie sú aplikovateľné na daný prípad. Podľa záveru ústavného súdu všeobecné súdy vo veci samej aplikovali Občiansky zákonník, ktorý bol v rozpore s právnym základom zmluvných vzťahov vzniknutých medzi účastníkmi konania na základe záložnej zmluvy uzavretej podľa Hospodárskeho zákonníka, ako aj v rozpore s ustanovením o časovej pôsobnosti Obchodného zákonníka, ktorým došlo k zrušeniu Hospodárskeho zákonníka.

25. Samotné tvrdenie žalobcu, že v rozhodcovskom konaní neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie práva na náhradu škody, a že rozhodca v rozhodcovskom konaní nerozhodol podľa predstáv žalobcu, v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi, a že žalobca v rozhodcovskom konaní nebol úspešný, nezakladá existenciu dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. b) zákona o rozhodcovskom konaní.

26. Podľa § 50 ods. 2 tohto zákona, súd príslušný na uznanie rozhodnutia, na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu odoprie uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka konania, proti ktorému sa cudzí rozhodcovský rozsudok uplatňuje, ak zistí, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní alebo by jeho uznanie a výkon boli v rozpore s verejným poriadkom.

27. Odvolací súd s poukazom na citované zákonné ustanovenia uvádza, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenie § 40 ods. 1 písm. b), ods. 2, § 50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Správne konštatoval, že v konaní o žalobe o zrušení rozhodcovského rozsudku nie je možné a prípustné, aby všeobecný súd posudzoval aj hmotnoprávnu stránku nároku uplatneného v rozhodcovskom konaní. Posudzovanie aplikácie hmotného práva rozhodcovským súdom nemôže zakladať dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

28. Odvolací súd po vyhodnotení podstatného odvolacieho tvrdenia a odvolacieho dôvodu konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výrok jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

29. Odvolací súd o trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 251 a 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

30. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).